

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ

Charlas, Antoine Leodii, 1684

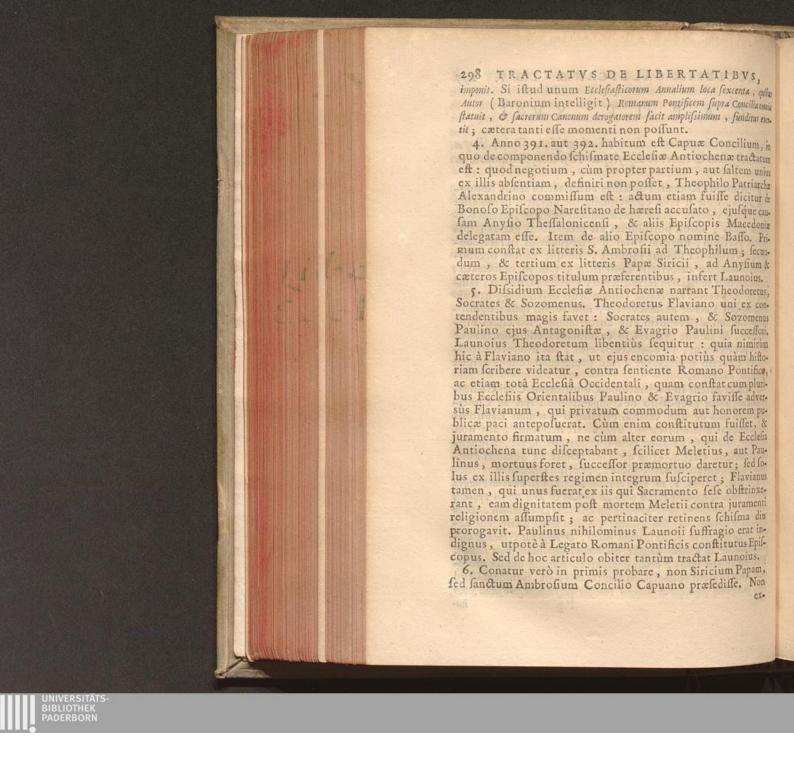
Cap. XVII. Respondetur argumento Launoii ab epistola Siricii Papæ ad Anysium & cæteros Episcopos Illyricenses sumpto.

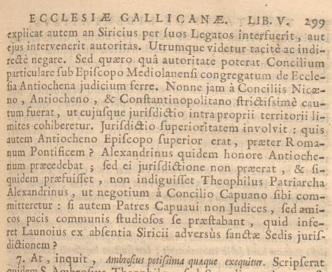
urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

dit; Nam Siricius in epistola id unum statuit, & consirmat, quod gravis-smis quibusque de Romano Pontifice quastionibus sieri solitis sinem imponit. Non est igitur opus, etiamsi vacaret, reliqua omnia prosequi, que in octo epistolarum tomis congessit, siquidem istud nomm gravisimis quibusque de Romano Pontifice questionibus sieri solitis sinem P p im-

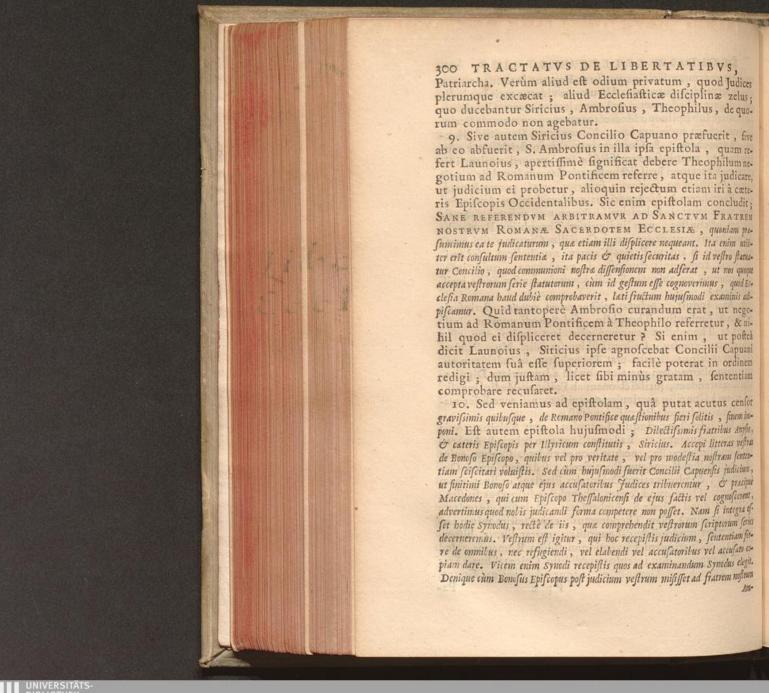

7. At, inquit, Ambresius potissima quaque exequitur. Scripscrat quidem S. Ambresius Theophilo, sed Synodi nomine: refcripfit ei Theophilus; nempè cum jam amplius non effet congregata Synodus, scribenti sibi respondit. Num Patriarcha Alexandrinus, qualis erat Theophilus, ad indebitam autoritatem usurpandam paratior, quam ad propriam Dignitatem demittendam, jurisdictionem ab Episcopo Mediolanensi, vel etiam à Concilio particulari recepisset; nisi accessisset ma-

jor, Romani scilicet Pontificis potestas.

8. Sed suspectus, inquit Launoius, erat Siricius, quia Flaviano minus favebat. Eadem ratione non debuit S. Ambrosius Concilio interesse, nedum non præsidere. Certum enim est, non solum Romanum Pontificem, sed etiam omnes Oc-cidentales, & plures etiam Orientales Flaviani ordinationem improbasse. Quid quod etiam Theophilus suspectus fuisset, contra id quod afferit S. Ambrofius , & ipfius autoritate nixus Launoius? Nam Theodoretus, cujus testimonium cæteris præfert modò dictus Launoius, narrat lib. 5. histor. cap. 23. ordinationem Flaviani non solum Romanos, sed etiam Ægyptios diu infensos reddidisse Orientalibus. Erat autem Theophilus Alexandriæ, atque aded totius Ægypti

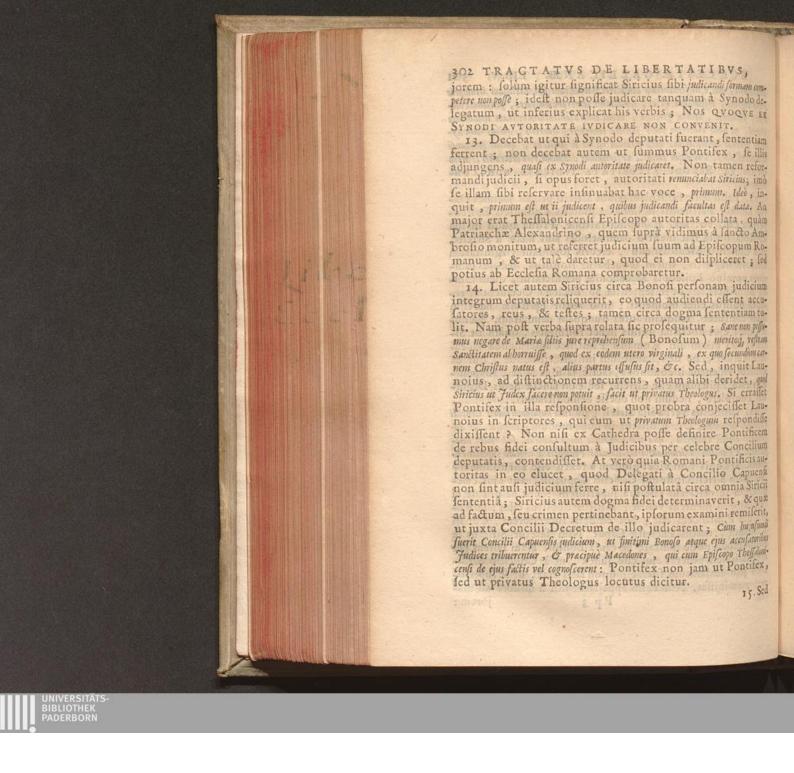
ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB.V. 301 Ambrofium, qui esus sententiam consuleret interdictam sibi Ecclesiam irrumpere atque ingredi , responsam est ei , quod nihil temerandum soret , sed omnia mo-deste, patienter , ordine gerenda , neque contra sententiam vestram tentandum aliquid, ut quod videretur vobis justitia convenire statueretis, quibus hanc synodus dederat autoritatem. Ideo primum est ut ii judicent , quibus judicandi facultas eft data. Vos epim totius , ut scripfimus , Synodi vice decernitis , NOS QUASI EX SYNODI AUTORITATE INDICARE NON CON-VENIT.

11. Falso hanc Epistolam tribui Siricio probat Joannes Da-vid Doctor Parisiensis in libro de judiciis Canonicis Episcoporum cap. 10. art. 4. duplici ratione. Prima quod in illa Epistola nulla fiat mentio damnationis jam factæ à Siricio, & à Concilio Mediolanensi, erroris Joviniani virginitatem Deipara negantis, quem sequebatur Bonosus, sed ejus judi-cium omninò Episcopis Macedoniae permittatur, quasi summi Pontificis hac de re-sententia ab Ecclesia Occidentali recepta nullius esset momenti : imò autor Epistolæ hæresim illam confutet, tanquam antea nunquam damnatam. Secunda, quia ejus doctrina minus habet soliditatis, quam ut Siricio, vel etiam alii Romano Pontifici adscribenda videatur. Verum, ne nos Launoium imitari videamur, qui ea quæsibi videntur incommoda, facilè salsi accusat, supponimus cam Epistolam este Siricii, sed cam sanctæ Sedis Dignitati compliere, nedum no obesse demonstramus.

12. Launoius verba illa Siricii; sed cum hujusmodisuerit Concilii

Capuensis indicium, &c. glossatur in hune modum; simplex, & ingemaest Siricii Confessio, qua non Capuensis modo Concilii, sed etiam delegatorun à Concilio sudicum autoritas Romani Pontificis autoritate superior ex-bibtur. Sed quis non videt glossam à textu esse alienissimam? Nusquam Siricius infinuat Concilii Capuani, aut ejus delegatorum autoritatem esse sua superiorem : nec ea potuit ei cogitatio in mentem venire; nisi forte oblitus esset, se Romanum Pontificem esse; hoe est Petri successorem; Christi Vicarium, totius Ecclesiæ Caput. Non satetur Siricius se nullo modo posse judicare de causa Bonosi. Nam salten se per appellationem. appellationem poterat ejus esse Judex, ut à Concilio Sardi-tensi jam declaratum suerat; quod satis erat, ut se superiotem meminisset. Non enim appellatur nisi à minore ad ma-P p 3 jorem:

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB.V. 303 15. Sed quo fundamento nititur hæc Launoii sententia? snicius , inquit , in postrema Epistola clausula significat , so definire nibil quod ad Ecclesic dogma referatur , sed expectare quid Delegati à Capuana Synodo Judices desinituri sint. Sed quomodo definit nihil , qui , ut ait paulò antea Launoius, opinionem que Bonoso tribuebatur, scripturis, o rationi contrariam esse ostendit? Scilicet quia hoc facit ut privatus Theologus. Quid ergo facit ut fummus Pontifex ? Expettat quid delegati à Capuana synodo Judices desinituri sint. Unde hoc haber Launoius ? Ex eo, quod Siricius fuam Epistolam his verbis concludit; Legimus etiam & omnia percurrimus, vel de eo, quod fra-tri nostro, & Coepiscopo Basso in consortium regenda Ecclesia datus est senecio, vel de cateris , unde vestra normam expectamus sententia. Atqui inhis verbis agitur de alio negotio, nempe de Coadjutore dato Basso, non de dogmate fidei. Cur ergo illa verba, vel de cateris, referantur ad doctrinam Bonosi, de qua jam loqui 16. Sed concedamus, etiam de Bonoso esse illa intelligenda : ad quid Siricius delegatorum à Concilio normam expetat sententia? Addit Launoius; Ad quam nimirum & Siricius & catni sidem suam dirigant. Papa igitur, qui ut Theologus privatus delegatis à Concilio suam opinionem exposuerat , ut Summus Pontifex ad corum sententiæ normam fidem suam dirigere tenebitur; Nec folus Siricius, sed etiam cæteri. O mira autoritas! Ergone qui à Concilio particulari deputantur, ut de unius Episcopi sattis cognoscant, tam insigni gaudent non errandi privilegio, ut Romanus Pontisex & cæteri ad corum sententiæ normam fidem dirigere teneantur? Tota ergo Ecclesia illis suberit. Eam enim repræsentant siricius & cateri. Parum curat Launoius, ut autoritas suprema reservetur Concilio generali, dummodo Romano Pontifici adimatur. Ut. submittatur Papa deputatis à Concilio particulari, cæteros etiam eis subjiciet. Ita est affectus erga sanctam Sedem : Ita. equus habendus est ejus potestatis Judex. ticest, and decent, quidexected to tifican refilmenties, in quibus sliegth car (qui procedure) et marries floradum eft, qui ex llèrque un ren CA-